

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تمام اعمال بنی آدم برای خود اوست، جز روزه!

(ترجمه)

از ابوهریره روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند:

«قال الله سبحانه وتعالى كل عمل بن آدم له الا الصيام، فانه لى، وانا اجزى به. والصيام جنه، واذكان يوم صوم احدكم فلا يرفث ولا يصخب، فان سابه احد، او قاتله فليقل انى امرؤ صائم. والذى نفس محمد بيده لخلوف فم الصائم اطيب عند الله من ريح المسك، للصائم فرحتان يفرحهما اذا افطر فرح، واذما لقى ربه فرح بصومه» (سنن ابن ماجه)

ترجمه: الله سبحانه وتعالى می‌گوید: هر عمل بنی آدم برای خود اوست، به جز روزه؛ چرا که روزه گرفتن برای من است و من پاداش آن را کامل می‌دهم. روزه سپر است؛ زمانی که یکی از شما روزه دار بود، ناسزا نگویید و داد و فریاد نزنند! اگر کسی به او دشنام داد و یا با او جنگ کرد، باید بگوید من روزه دارم! قسم به ذاتی که جان محمد در دست اوست، بوی دهن شخص روزه دار نزد الله (سبحانه وتعالی) بهتر از بوی مشک است. برای شخص روزه‌دار دو خوشحالی است که او را شاد می‌نماید؛ یک خوشحالی هنگام افطار و خوشحالی دیگر هنگام ملاقات پروردگار است که بنده به روزه خود خوشنود می‌شود.

این حدیث شریف ما را به کارهای زیادی به ویژه روزه گرفتن در این ماه پر فضیلت رهنمایی می‌کند. بر ما لازم است تا به این باور برسیم، تمام اعمالی که بخاطر رضایت الله سبحانه وتعالی انجام می‌دهیم و او تعالی از ما می‌پذیرد، از آن خود ما است تا این که در نامه اعمال و میزان حسنات ما گذاشته شود و به سبب آن‌ها وارد بهشت شویم! این بدان معنا نیست که روزه از خود ما نیست؛ بلکه عمل روزه گرفتن بر دوش ماست؛ اما پاداشش را الله سبحانه وتعالی همان طوری که بخواهد، می‌دهد. روزه زره (سپر) مؤمن است که او را حمایت می‌کند و از جمله کسانی قرار می‌دهد که الله سبحانه وتعالی با وارد نمودن‌شان به بهشت به آنان نعمت می‌دهد.

روزه حجتی است به نفع ما، نه بر ضرر ما؛ به شرط این که آن را به گونه‌ای ادا کنیم که الله سبحانه وتعالی به ما دستور داده است. زمانی می‌توانیم مزد و پاداش روزه را به صورت کامل به دست بیاوریم که در گفتار و کردار خود، نافرمانی الله سبحانه وتعالی را ننماییم! اگر با کسی روبرو شدیم که به ما ناسزا گفت و سخنانش ما را خشمگین نمود، باید خودمان را کنترل نماییم و ادب را در این ماه پر فیض و برکت در وجود خود بخاطر اطاعت از الله سبحانه وتعالی نهادینه کنیم. برای شخص روزه‌دار همین قدر کافی است که بگوید؛ "من روزه‌دارم" و شخص روزه‌دار کسی را در گفتار و کردار خود اذیت نمی‌کند.

روزه‌دار فکر می‌کند که او دیگران و حتی خودش را با بوی دهن خود در هنگام روزه اذیت می‌کند؛ اما این حدیث دلالت بر این می‌کند که بوی دهن روزه‌دار نزد الله سبحانه وتعالی از بوی مشک بهتر است. برای مسلمان روزه‌دار دو خوشحالی است؛ یکی از آن‌ها هنگامی است که روزه‌اش را به گونه‌ای به اتمام برساند که الله سبحانه وتعالی دوست دارد و به آن دستور داده است؛ یعنی فقط بخاطر قرب (نزدیکی) او سبحانه وتعالی روزه بگیرد و این خوشحالی حقیقی است که شخص مسلمان گمان کند که عملش قبول شده و به وسیله این عمل، الله سبحانه وتعالی از او راضی شده است. خوشحالی دوم هنگامی است که روزه‌داران در روز قیامت الله سبحانه وتعالی را ملاقات می‌کنند و مزد و پاداش روزه خود را در آنجا می‌بینند. ثواب، درجه و مقامی که الله سبحانه وتعالی برای‌شان وعده داده بود، دل‌های‌شان را خنک می‌کند و در آن روز خوشحالی بزرگی نصیب‌شان می‌شود.

پروردگارا، فقط از تو می‌خواهیم ما را از جمله کسانی قرار بده که از گناهان روزه گرفته اند! (اجتناب جسته اند) ما را در روزه ما کمک کن تا اطاعت تو را بکنیم! اوامر تو را بجای بیاوریم و ما را داخل بهشتی بگردان که وسعت آن به اندازه پهنای آسمان‌ها و زمین است! اللهم آمین!

نویسنده: ماهر صالح

مترجم: حسن سلحشور